

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Ing. Z. H.**, zastoupena JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1615/4, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2010, č. j. 10 Ca 34/2009 – 72,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2010, č. j. 10 Ca 34/2009 – 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně - Ing. Z. H. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2010, č. j. 10 Ca 34/2009 - 72, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 18. 1. 2010, č. j. 10 Ca 34/2009 - 72, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně - Ing. Z. H. (dále též „žalobkyně“) domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 11. 12. 2008, č. j. 7078/08-1100, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 12. 2007, č. j. 283640/07/077910/1203, kterým jí byla, jako spolupracující osobě (§ 13 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2002 /dále jen „zákon o daních z příjmů“/), dodatečně vyměřena za zdaňovací období roku 2002 daň z příjmů fyzických osob ve výši 145 012 Kč (dále jen „daň“).

Krajský soud především neshledal opodstatněným žalobní bod, v němž byla vznesena námitka, že žalobkyni byla stanovena daň až po marnému uplynutí zákonné prekluzivní lhůty k vyměření daně, jejíž konec dovozovala žalobkyně ke dni 31. 12. 2008. Z daňového spisu manžela žalobkyně je zřejmé, že na základě důkazních návrhů manžela žalobkyně byly v odvolacím řízení prováděny úkony za účelem posouzení správnosti předchozího vyměření daně. Jestliže v souzené věci byly realizovány důkazní prostředky navržené manželem žalobkyně, které byly prováděny za účelem posouzení správnosti dodatečného vyměření daně, pak tyto úkony jsou podřaditelné ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Konec prekluzivní lhůty k dodatečnému stanovení daně byl proto prodloužen z 31. 12. 2008 až do dne 31. 12. 2011. Pokud pak žalobkyni bylo rozhodnutí žalovaného finančního ředitelství doručeno fikcí ke dni 1. 1. 2009, stalo se tak v otevřené prekluzivní lhůtě. Krajský soud neshledal, že by daňová kontrola nebyla zahájena zákonu odpovídajícím způsobem, ani nezjistil procesní závady, které by ovlivnily zákonnost napadeného rozhodnutí. Není v rozporu se zákonem, pokud je daňová kontrola zahájena a prováděna v sídle správce daně a není ani porušením principu dvouinstančnosti daňového řízení, pokud správce daně k žádosti podle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků poukáže na zprávu o daňové kontrole. O námitce podjatosti pracovníků správce daně v souladu se zákonem též rozhodoval nadřízený pracovník správce daně. V rozporu s ustanovením § 34 odst. 3 a 4 zákona o správě daní a poplatků není ani to, pokud třetí osoby sdělí správci daně údaje potřebné k vyměření daně (konkrétně sdělí stav tachografů určitých vozidel). Odvolacímu správnímu orgánu též nelze vytýkat pokud provedl důkazy svědeckými výpověďmi osob, u nichž bylo provedeno původně toliko místní šetření. Opodstatněné nejsou ani výtky o vadách řízení před správním orgánem, které měly spočívat v porušení práv žalobkyně při provádění daňové kontroly. Je tomu tak proto, že žalobkyně měla reálnou možnost hájit svá práva, jestliže byla seznámena s výsledky zjištění při daňové kontrole u manžela. K tomu jí byla stanovena přiměřená lhůta, přičemž žalobkyně tohoto práva opakovaně využila, když své odvolání celkem 5 krát doplnila. Neopodstatněná je též žalobní výtka, že správní orgány v průběhu kontroly pochybily, pokud neadresovaly žádnou výzvu žalobkyni. Posouzení zákonnosti konkrétních výzev totiž náleží do řízení o žalobě manžela žalobkyně. Je tomu tak i proto, že žalobkyně nevedla účetnictví. Předepsané účetnictví vedl její manžel. Nebylo tedy na žalobkyni, aby odstraňovala nějaké pochybnosti správce daně. Z těchto důvodů zde nebyl prostor k vydání výzev dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků vůči žalobkyni. Proto není ani na místě hovořit o přechodu důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně. Pokud pak žalobkyně žádné důkazy neuplatňovala, nemohly být ani správními orgány hodnoceny. Žalobou napadené správní rozhodnutí obstojí i po hmotně-právní stránce. Krajský soud neshledal ani porušení ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů, neboť z něj nelze dovodit, pokud by se žalobkyně podílela na příjmech a výdajích spolupracujícího manžela, že by nenesla žádnou odpovědnost za doměření daně. Správní rozhodnutí je rovněž přezkoumatelné a nebyla při jeho vydání porušena zásada o součinnosti s daňovým subjektem. Daňový základ byl žalobkyni po právu zvýšen o vyloučené odpisy privatizovaného majetku, neboť výpočet odpisů neodpovídal právním předpisům. Vstupní cena odepisovaného majetku pak nebyla nesprávně stanovena správními orgány, jak tvrdí žalobkyně, ale právě manželem žalobkyně. Správný je úsudek správních orgánů, že nebyly dodrženy podmínky § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů při posuzování nákladů na opravu nábytku. Nelze ani

přisvědčit žalobnímu tvrzení o tom, že ze strany správních orgánů bylo postupováno nepřiměřeně, pokud žádná z jednotlivých prací souvisejících s rekonstrukcí domu, nebyla považována za opravu. Je tomu tak proto, že se ve skutečnosti jednalo o technické zhodnocení a nikoliv o opravu. Správní orgány postupovaly rovněž v souladu s daňovými předpisy, jestliže uzavřely, že nebyly dodrženy zákonné podmínky předepsané pro tvorbu rezerv. Rezervy totiž byly rozpuštěny v roce, kdy měla být oprava uskutečněna a náklady na opravu byly uplatňovány jako daňový výdaj. Nebylo proto důvodu, aby finanční ředitelství jakkoliv měnilo rozhodnutí správce daně.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především vytýká krajskému soudu, že nesprávně posoudil otázku zániku práva finančních orgánů k dodatečnému stanovení daně, ačkoliv byl povinen k této skutečnosti přihlížet z úřední povinnosti. Nesprávně uvážil, že v projednávané věci došlo k přerušení prekluzivní lhůty a započetí běhu lhůty nové podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, v důsledku čehož připadl konec této lhůty až na den 31. 12. 2011. Úkony správních orgánů v průběhu odvolacího řízení (ať již svědecké výpovědi nebo jakékoliv jiné úkony) nejsou úkony ve smyslu věty druhé tohoto ustanovení. Ostatně z odůvodnění rozsudku není vůbec zřejmé, jaké úkony v odvolacím řízení měl krajský soud na mysli. Rozsudek je v tomto směru proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud pochybil i tím, když došel k závěru, že při provádění daňové kontroly nebyla porušena její práva. Je tomu tak proto, že jí nebylo umožněno, aby se účastnila svědeckých výpovědí, resp. aby mohla klást svědkům otázky. Toto právo svědčí nejen zástupci daňového subjektu, ale i tomuto subjektu. Toto porušení zákona (§ 16 odst. 4 písm. e/ zákona o správě daní a poplatků) je pak o to závažnější, pokud by snad měly být tyto úkony považovány za úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 věty druhá téhož zákona. Musí zdůraznit i to, že se o konání nějakých svědeckých výpovědí dozvěděla až z žalobou napadeného rozhodnutí finančního ředitelství. V tomto směru proto krajský soud nesprávně uvážil žalobní bod, v němž bylo správním orgánům vytýkáno porušení zásady součinnosti s daňovým subjektem. S poukazem na hojnou judikaturu kasačního soudu má dále za to, že krajský soud nesprávně uvážil otázku přechodu důkazní povinnosti na správce daně, resp. Že by neunesla důkazní břemeno. Je tomu tak proto, že jí považoval v daňovém řízení toliko za objekt tohoto řízení. Na její daňovou povinnost lze pohlížet jako na „povinnost spolupracující osoby“. Skutečnost, že jsou její příjmy a výdaje (jako spolupracující osoby) odvislé od příjmů a výdajů osoby hlavní (manžela Ing. F. H.), však nemůže mít za následek, aby v jejím daňovém řízení nebyla nadána plnohodnotnými právy jako každý jiný daňový subjekt, jak nesprávně dovodil krajský soud. Tato práva jí však byla upřena. Nebylo jí umožněno účastnit se výslechů svědků (porušení § 16 odst. 4 písm. e/ zákona o správě daní a poplatků). Nebylo jí umožněno prokazovat rozhodné skutečnosti, které by mohly vést k unesení jejího důkazního břemene (porušení ustanovení § 31 odst. 8, 9 zákona o správě daní a poplatků). Má-li jí být kladeno k tíži neunesení důkazního břemene, musí jí nejprve stíhat důkazní povinnost. Tak tomu ale v této věci nebylo. V jejím řízení nebyly, vyjma formálního zahájení a ukončení daňové kontroly, prováděny žádné jiné úkony. Vše bylo prováděno toliko v daňovém řízení vedeném ve věcech jejího manžela. Tomuto nesprávnému postupu správních orgánů pak zcela

přisvědčil i krajský soud, a to i přes existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, sp. zn. 1 Afs 154/2004, který takový postup označil za nesprávný. S poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/2007 musí rovněž namítnout, že daňová kontrola byla u ní provedena nezákonně pro absenci relevantního důvodu k jejímu zahájení a krajský soud na tuto skutečnost nikterak nereflektoval. Správní soud rovněž vadně uvážil důvodně vytýkanou nezákonnost při vydání výzev dle ustanovení § 34 zákona o správě daní a poplatků a hodnocení takto nezákonně získaných důkazních prostředků. Nesprávné jsou závěry krajského soudu i pokud jde o další v žalobě vytýkaná pochybení finančních orgánů (porušení zásady dvojinstančnosti, nesprávné místo výkonu daňové kontroly, v řízení konali podjatí pracovníci správce daně). Správní orgány rovněž vybočily ze zásady přiměřenosti, když v téměř dva roky trvající daňové kontrole podrobili kontrole každou korunu, kterou její manžel disponoval. V neposlední řadě namítá, že bylo povinností správních orgánů stanovit jí daň za použití pomůcek, neboť v samotném řízení došlo k zpochybnění velké části účetnictví osoby hlavní. Krajský soud se nadto touto žalobní výtkou nezabýval a i proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Správní soud ale věc nesprávně posoudil i po hmotně-právní stránce. Správní orgány totiž při stanovení vstupní ceny (pro účely odpisů) vyšly z kupní ceny privatizovaného majetku. Nikterak však nezohlednily tu okolnost, že tato cena byla cenou za prodej podniku – tj. cenou zahrnující jak hmotný a nehmotný majetek, tak i pohledávky (1475,89 tis. Kč) a především závazky (7729,51 tis. Kč), jejich část však manžel uhradil věřitelům. Správce daně kupní cenu nesprávně vztáhl pouze na movitý a nemovitý majetek. Manžel proto při stanovení vstupní ceny postupoval správně. Pokud tomuto postupu přisvědčil i krajský soud, tak také on věc nesprávně právně posoudil. Krajský soud se chybně ztotožnil s názorem správce daně, který vyloučil odpisy z majetku, jenž byl pořízen v době delší než 5 let před vložením do obchodního majetku. Krajský soud nesprávně aproboval postup správních orgánů, které vadně vyloučily veškeré výdaje na opravy majetku s tím, že všechny práce na nemovitosti posoudil jako technické zhodnocení, aniž by u řady z nich vůbec prověřoval o co se vlastně jednalo. Obdobně v rozporu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu byly vyloučeny náklady na opravu obložení dveří, opravu nábytku a na znalecký posudek na prodej auta. Krajský soud proto pochybil, když nepřihlédl k tomu, že správní orgány vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Krajský soud v neposlední řadě nesprávně dovodil, že správní orgány nepochybily při hodnocení důkazů - výpovědí Ing. P. a Š., vztahujících se k subdodávkám od společnosti Dopravní Centrum, s. r. o. Je tomu tak proto - mimo již vytýkané porušení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků - že otázka subdodávek nebyla nikdy dopodrobna předmětem daňové kontroly (dokazování).

Finanční ředitelství k podané kasační stížnosti předložilo obsáhlé odůvodnění, v němž se vyjádřilo k jednotlivým stížnostním bodům, jež byly uplatněny stěžovatelkou. Má za to, že k prekluzi práva k vyměření daně stěžovatelce nedošlo. Je tomu tak proto, že v rámci odvolacího řízení byly provedeny nově navrhované důkazy – výpovědi svědků H. Š. a Ing. P. Běh prekluzivní lhůty byl proto prodloužen z 31. 12. 2008 do 31. 12. 2011. V tomto směru je podstatné, že tyto úkony nebyly činěny účelově k prodloužení lhůty, nýbrž byly provedeny na návrh manžela stěžovatelky v průběhu odvolacího řízení (posouzení správnosti dodatečného vyměření daně). Byly proto plnohodnotnými úkony ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Nelze ani přisvědčit závěrům stěžovatelky, že bylo porušeno její právo deklarované v ustanovení § 16 odst. 4

písm. e) zákona o správě daní a poplatků. Ze spisu je patrno, že uvedené úkony – výpovědi – byly provedeny v odvolacím řízení a jednalo se o nové návrhy manžela stěžovatelky. Při tom tyto úkony byly provedeny v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o správě daní a poplatků, včetně práva daňového subjektu být přítomen a klást svědkům otázky. Toto právo konzumoval Ing. H., neboť jemu svědčilo důkazní břemeno. Bylo to totiž jeho účetnictví, které bylo podrobeno daňové kontrole. Ani další stížnostní námitky nejsou důvodné. Námitka nepřiměřenosti prováděné daňové kontroly pak ani nebyla uplatněna v odvolání. Finanční ředitelství proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je třeba napadený rozsudek krajského soudu zrušit, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Přestože stěžovatelka výslovně v podané kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je tomu tak nejen proto, že mu to umožňuje ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., ale i z toho důvodu, že námitku nepřezkoumatelnosti uplatňuje ve skutečnosti i sama stěžovatelka. Právní posouzení věci samé za situace, kdy by bylo rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, by pak bylo přinejmenším předčasné.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. Uvedené pak musí nelézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou v žádném případě nelze ani okolnost, že podané odůvodnění v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení.

Stěžovatelka v žalobě zásadně namítala (žalobní bod II.) prekluzi práva správních orgánů dodatečně jí stanovit daň z příjmů fyzických osob za rok 2002.

Krajský soud se s vytýkanou námitkou prekluze, kterou se byl ostatně povinen zabývat z úřední povinnosti, vypořádal tak, že konstatoval prodloužení prekluzivní lhůty k vyměření daně do 31. 12. 2011. Poukázal při tom na daňový spis manžela stěžovatelky a jeho důkazní návrhy.

Krajský soud však již tento svůj právní závěr blíže nerozvedl. Nekonkretizoval a neobjasnil účastníkům řízení, kterým že to úkonům v řízení o daňové povinnosti stěžovatelky přiznává tak zásadní důsledky, jako je přerušení běhu prekluzivní lhůty a založení běhu lhůty nové.

Není ani postaveno na jisto, zda úkony, o které se při svém právním závěru krajský soud opíral, byly provedeny v daňovém řízení stěžovatelky, či v daňovém řízení vedeném s jinou osobou. Stejně tak krajský soud ponechal stranou své pozornosti otázku, ke kterému konkrétnímu zdaňovacímu období, resp. k dodatečně doměřené dani stěžovatelce se tyto úkony měly vztahovat, resp. zda tyto úkony byly realizovány v řízení o odvolání proti dodatečně stanovené dani za rok 2002, 2003 nebo 2004. Je tomu tak proto, že jen úkon provedený v tom kterém řízení o vyměření konkrétní daňové povinnosti, je způsobilý zabránit, resp. oddálit prekluzi práva k doměření této daně. Krajský soud v tomto smyslu výslovně ani nedeklaroval, zda běh prekluzivní lhůty může být přerušen jen úkonem provedeným v řízení se stěžovatelkou nebo i úkonem správce daně směřujícím vůči jinému daňovému subjektu.

Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu nahrazovat skutkové a právní závěry krajského soudu. Zatížil by i své řízení nepřezkoumatelností. Je tomu tak i proto, že pokud by kasační soud nově nahradil chybějící závěry krajského soudu - stran přesné identifikace úkonů podle § 47 odst. 2 věta prvá zákona o správě daní a poplatků - nepřípustně by nejen předjímal závěry, které přísluší toliko krajskému soudu, ale současně by zkrátil na právech účastníky řízení. Znemožnil by jim totiž, aby tyto nově, až v kasačním řízení, vyslovené právní názory mohli napadnout opravným prostředkem – kasační stížností. Takový postup nelze připustit.

Rozsudek krajského soudu naopak není nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se krajský soud nezabýval žalobní výtkou stěžovatelky o nezákonnosti stanovení daně dokazováním, když jí měla být daň správně stanovena pomůckami (bod č. XXIII žaloby). Je tomu tak proto, že se krajský soud tímto vágně formulovaným bodem ve skutečnosti zabýval a důvody pro stanovení daně za použití pomůcek u stěžovatelky neshledal (str. 18 odst. 4 rozsudku).

Výtkami stěžovatelky vůči právnímu posouzení věci samé krajským soudem se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by, ve světle uvedeného, byly tyto vyslovené právní závěry přinejmenším předčasné.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2010, č. j. 10 Ca 34/2009 – 72, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se důsledně zabýval otázkou, zda v řízení, jehož výsledkem byla dodatečně stanovená daň stěžovatelce za rok 2002 byly - kromě protokolu o zahájení daňové kontroly - za toto období provedeny správními orgány další úkony podřaditelné pod ustanovení § 47 odst. 2 věta prvá zákona o správě daní a poplatků, či tomu tak vůbec nebylo. Teprve pak vydá krajský soud rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Kasační soud rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu